

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. május 2.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

DICSÉRJÉTEK AZ URAT

Énekek: 628,1; 611; 658,1-4

Alapige: Zsoltár 149

Dicsérjétek az Urat! Énekeljétek az Úrnak új éneket; dicsérje őt a kegyesek gyülekezete!

Örvendezzen Izráel az ő teremtőjében: Sionnak fiai örüljenek az ő királyukban!

Dicsérjék az ő nevét tánccal; dobbal és hárfával zengjenek néki.

Mert kedveli az Úr az ő népét, a szenvedőket szabadulással dicsóíti meg.

Vigadozzanak a kegyesek tisztességben; ujjongjanak nyugvó helyökön.

Isten-dicsőítés legyen torkukban, kétélű fegyver kezeikben;

Hogy bosszút álljanak a pogányokon, és megfenyítsék a nemzeteket!

Hogy láncra fűzzék királyaikat, főembereiket pedig vas-bilincsekbe.

Hogy végrehajtsák rajtok a megírott ítéletet. Dicsőség ez az ő minden kegyeltjére! Dicsérjétek az Urat!

Imádkozzunk!

Imádunk téged, mennyei Édesatyánk, hogy a gyülekezet közösségében itt a templomban is mindig rád tekinthetnek lelki szemeink, és valóban felvidítasz bennünket, ha kell, megvigasztalsz. Átérezhetjük, megláthatjuk, ki is vagy a számunkra hűségben, szentségben, tetteidben.

Hódolunk előtted, hogy minden istentiszteleten felhangozhat az Úr Jézusról szóló evangélium örömhíre. Köszönjük, hogy mi mindig őbenne láthatjuk, ki is vagy te nekünk. Áldunk téged, hogy egyedül Jézusban lehet megismerni az Atyát és köszönjük, hogy egyre mélyebben.

Arra kérünk, Urunk, hogy most is az istentisztelet során hadd ismerjük meg még jobban, akinek látunk téged, merjük hinni azt és segíts aszerint élni, hogy akik ismernek bennünket, azt az életet láthassák rajtunk, hogy mi boldog nép lehetünk. Köszönjük, hogy nemcsak itt a templomban, a gyüle-

kezet közösségében, hanem otthon a családban, a munkahelyen, ott, ahol vagyunk éppen, megélhetjük a krisztusi életet.

Köszönjük, hogy az Úr Jézus tökéletesen megélte az egyszülött Fiú engedelmes életét. És mi szégyelljük, Urunk, hogy nekünk nem megy tökéletesen, talán ma is volt miben elbuknunk, de köszönjük, hogy van bocsánat, van szabadítás és te segítesz nekünk, hiszen megtartó Isten vagy.

Arra kérünk, hogy hadd tudjunk tebenned örvendezni. Te pedig, Urunk, szólj hozzánk Jézusért Szentlelked és igéd által, kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Valószínűleg manapság a Fradi-szurkolók a legboldogabbak Magyarországon, mert az elmúlt héten a magyar bajnokság eldőlt. Én tegnap a fiatal házásoknak a csendesnapján egy Honvéd-szurkoló édesapával beszélgettem, aki büszkén mondta, hogy: – Elvertük a bajnokot! És nagy boldogan elmondta azt is, mi lehetett az oka annak, hogy noha bajnok lett egy csapat, rögtön az első meccsen mégiscsak kikapott 3-2-re. Így fogalmazott, valószínű, mivel előre tudták már az eredményt, mert délután veszített pontokat a második csapat a bajnokságban hogy bajnokok lettek, így kevésbé kellett nekik nagy vehemenciával beletenni magukat a játékba az esti meccsen, kiengedtek talán egy picit az örömtől is. A lényeg, hogy veszítettek, mégis boldogok lehetnek, hiszen győztek az egész évre tekintettel.

A csapatjáték, bármilyen csapatjáték az játék, noha sokszor nagyon kemény harcokat is látunk talán a tévében vagy személyesen is, ha kint vagyunk a meccsen, de ez semmi ahhoz képest, amit az Úr népe tapasztal a hívő életben személyenként, és közösségeként is. Amikor arról van szó, és akik az Úréi vagytok velem együtt, tényleg átéljük ezt: vannak kemény harcok. Néha még vesztes csaták is talán. De a 149. Zsoltárban arról beszél az Úr szava, hogy az Úr népe mégiscsak a biztos győzelem tudatában harcolhat is, ha harcolnia kell esetleg. Lehet, hogy veszít csatákat, de akkor is az Úré a győzelem.

Sion, dicsérd az Urat – ez a zsoltár fejezetcíme a Károli-bibliában. Isten dicsérete azért a nagy tisztességért, amellyel az ő népét felruházta. A zsoltár ószövetségi időben íródott, tehát ószövetségi népét, de természetesen szól nekünk is, az újszövetségi hívő népnek. Szabadítást kapott az Úrtól valójában is és ígéretképpen is, illetve felfegyverezte őket az Úr arra a dicső harcra, ami Isten ítéletének a végbevitele a hatalmas pogány népeken, hatalmokon, akik Isten királysága ellen indítottak támadást. És gondoljuk el, hogy egy kicsiny ország kicsiny létszámú népe több hatalmas birodalom ellen és ő hajtja végre az ítéletet.

A zsoltár első felében a szabadulásnak a nagy örvendezése, a második felében pedig ugyanennek az örömnak a harcokban való átélése. Így írtam föl magamnak és ez a két gondolat lesz majd a zsoltár magyarázata során: a sza-

badulás diadalmáért harcoló nép – ez a második fele. Ezt is meghatározza az első: a szabadulás diadalma miatt ujjongó, örvendező nép, egyház, Istennek a népe. A harc is a győzelem biztos tudatában, de ez is azért, mert az Úr már nagy szabadítást vitt végbe.

A zsoltárnak a keretét adta a kijelentés: „Dicsérjétek az Urat!” – „Dicsérjétek az Urat!” Szoktunk énekelni is ilyen énekeket: Hallélujah! – dicsérjétek Jahvét, az Urat! S hogy kikről van szó: a kegyesek, a szentek, az Úr népe. Beszédes, hogy a megelőző zsoltárban az egész teremtettség dicséri az Urat, halaluját énekel. A legutolsó versben tér az ő népére, a hozzá közel való nép: „Dicsérjétek az Urat!” A következő zsoltárban pedig – majd a legutolsó lesz a 150., melyet holnap olvashatunk a csendességünkben – akkor már az Úr népe. A 150.-ben egyébként megint csak „Minden lélek dicsérje az Urat!”. De az utolsó előtti zsoltárban minősítetten az Úr népe, aki dicséri az Urat.

Föl is szólítja, bátorítja az Úr maga a zsoltárírón keresztül. Ezek a zsoltárok imádságok is, dicsőítő imádságok vagy kérések, bűnvallások – a Zsoltárok könyvét, ahogy olvastuk –, de ezek az Úr kijelentései.

Az, hogy itt Urat dicsérő téma jön elő és nagyon boldog Isten népe, abban a kifejezésben is szerepel, amit rögtön az 1. versben hallottunk, így szól: „Énekeljétek az Úrnak új éneket!” Isten egyháza, Isten népe ujjong, boldog, mert átélte a szabadítást, az Úr szabadító munkáját.

Gondoljunk arra, hogy a babiloni fogság előtt keletkezett zsoltárok írói milyen szabadítást éltek át. A Vörös-tengeri átkelés vagy Jefte idején, és lehetne sorolni nagyon sok nagy szabadítását Istennek. De a fogság után is hatalmas szabadító tetteket tapasztalt meg az Isten ószövetségi népe. Elég, ha csak arra gondolunk, hogy egyáltalán Babilonból hazatérhettek. Vagy Nehémiás idején hogyan védte meg őket a városfal építésénél. Vagy Eszter könyvének témája, amikor ki akarták irtani mind egy szálig a zsidóságot, és akkor nincs messiási ígéret, de az Úr megtartotta őket, és a Purim ünnep ennek a nagy ünneplése.

Az 'új ének' kifejezés itt a zsoltárban jelzi ezt: a szabadítás éneke. Annak az új élethelyzetnek, amelyben ha él Isten népe az Ószövetségben is minden helyzetben és mindenféle körülményben azt tapasztalja, hogy az Úr megszabadított bennünket. Minden arra utal.

Hallottuk itt, hogy tánccal, dobbal és hárfával – gondoljunk arra, amikor a Vörös-tengeri átkelés után Mózes éneke megszólal, Urat dicsőítő ének, és Mózes nővére vezetésével az asszonyok gyönyörű táncban és dobbal ujjonganak, mert szabadított az Úr. Vagy arra is gondolhatunk, amikor Góliátot Dávid legyőzte és akkor is nagy öröm van Izraelben.

Azután arról is szó van, hogy ez egy olyan szabadítása Istennek, ami világméretű. Nem egy hatalom, hanem minden hatalom, a pogányok minden hatalmassága, uralma, akiket meg fog ítélni az Úr, és ebben az ő népe is részt vesz. Világméretű szabadításra is gondolhat, aki éneklie ezt a zsoltárt bármi-

kor is. Nemcsak a személyes életében, családi életében, népe életében, hanem kozmikus módon is, világméreteken. Ilyen értelemben kell kiemelni, hogy amikor ez az új ének hangzik, akkor arról énekel Isten népe, hogy mi egy olyan időszakban, korszakban vagyunk, amikor az Úr szabadítása elvégeztetett. Mi pedig újszövetségi népként nagyon bátran mondhatjuk ezt, hiszen az Úr Jézus kimondta: „Elvégeztetett!” És a java még hátra van, mert eljövendő király, dicsőséges Úr. De már akkor is a földi népe, ahogy az Ószövetségben is, az újszövetségi időben is tapasztalhatja ennek a királynak a hatalmát, erejét a szabadításában. Győztes király.

De ez a győztes király az ő népének a teremtője, alkotója. Eszembe jutott az Ézsaiás könyve 43. részének az 1. verse. Általában aranymondásként is ott szoktuk kezdeni idézni, hogy: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged,...” – vagy „neveden szólítottalak” – „...enyém vagy!” És arra is emlékszünk, hogy mi van előtte a bevezető szövegben? Hogy ki is az, akinek szól ez, hogy „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” Ott beszél az ő népéről. „És most, oh Jákób, így szól az Úr, a te Teremtőd, és a te alkotód, Izrael:...” – kétszeresen is. Ez egyfajta költői kép is lehetne. „Jákób” az a csaló; „Izrael” – emlékszünk – az új név, amit kapott az Úrtól. Mind a két névvel minősítheti, akinek a teremtője, alkotója ez az Isten. Isten az ő népének a teremtője. A világmindenséget teremtő Isten az ő népének is az alkotója.

És ő király. Csak most nem a teremtésre nézve elsősorban, hanem a szabadító munkája. Azt a népet, amelyet megalkotott, megteremtett, szabadító munkája, szabadítása által meg is akarja tartani mindörökre – benne van ez a gondolat is ebben a győzelmes énekben.

Azt is elmondja, hogy ez a dicsőséges, teremtő király kedveli a népét: „mert kedveli az Úr az ő népét”. Az a gondolat lehet itt előttünk, amit az Úr Jézusra vonatkozóan is mond az Írás többször is, mikor a mennyei Atya kifejezi, hogy mit érez az egyszülött Fiú iránt. Nekem a legkedvesebb idézet mindig a Lukács evangéliumából: „Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm!” Kedveli az Úr az ő népét. Képzeljük el, hogy amit az egyszülött Fiú iránt érezhet az Úr, azt az ő népe iránt is érezheti – a szónak a jelentésében ez is benne van. Az Ézsaiás könyvének a 43. rész 1. verse után nagyon drága kijelentések vannak – majd nézzük meg –, de a 4.-ben egy ilyen gondolat is megszólal: „Mivel kedves vagy az én szemeimben, becses vagy és én szeretlek.” – és aztán folytatja, hogy mi mindent tesz ezért Isten. De a lényeg: „Mivel kedves vagy az én szemeimben, becses vagy és én szeretlek.” – és jön az Úrnak a tettei.

Azt is elmondja, hogy akik átérték ezt a szabadítást, szabadulást – akár kozmikus méreteken is –, azok lehet, hogy szenvedők vagy más szóval alázasok, nyomorultak. „A szenvedőket szabadulással dicsőíti meg” – az alázasokat, a nyomorultakat szabadulással dicsőíti meg. Dicsőíti az Urat ez az

ének, magasztalja Istenét, és arról beszél, hogy az Úr pedig dicsóíti az ő népet, ékesíti – ez az ősi szó jelentése még. A lényeg, hogy még a nyomorultakon, alázatosakon, a szenvedőkön is látszik ennek a zsoltárnak a témájából fakadó életöröm, ujjongás.

Eszembe jutott az a bibliai történet, amikor Ezékiás király idejében Isten megőrizte az asszír uralkodótól Jeruzsálemet. Rengeteg asszír katona halt meg egy éjszaka alatt. A király is szenvedett ebben és nyomorultul érezte magát, az emberei is, a vezetők is, egész Jeruzsálem, a katonák is rettegetek. De Ezékiás bátor volt és bátorította a népet is, és Isten hatalmas szabadítást adott. Vagy gondoljunk arra, milyen nyomorult helyzetben voltak Dániel három barátja, Hananjá, Misáél és Azarjá, hiszen a király kezében voltak és bent voltak az égő tüzes kemencében. De a szenvedőket, a nyomorultakat, az alázatosakat szabadulással dicsóította meg Isten. Még Nabukodonozor is csak nézett. Nem gondolta volna, hogy ezek szerint ennek a háromnak az Istene hatalmasabb, erősebb szabadító, mint az ő istenei.

Az is megfogalmazódik a zsoltáros szájából, hogy még a nyugvóhelyen is, tehát még az ágyban is öröm és békesség van: „ujjongjanak nyugvó helyükön”. Kettős jelentést lehet itt egyébként. Az egyik az, amikor este alszik, illetve fekszik a hívő ember, a család, nyugodnak, pihennek, de közben ujjonganak, mert megszabadította őket ez Úr. A másik jelentés pedig, ha arra gondolunk, hogy az ókorban – Jézus maga is az utolsó vacsorán – ilyen fekvő állapotban étkeztek. Lehet ünnepi étkezésre is gondolni: a szabadítás, a szabadulás hatalmas ünneplése egy nagy közös étkezésen. Itt pedig rögtön hadd utaljak erre, hogy valóban Jézus maga is mit is ünnepelt, amikor a tanítványjaival az utolsó vacsorán együtt volt? Melyik szabadítást ünnepelték? A páska, a húsvét nagy szabadító munkáját.

Itt tudunk továbblépni, hogy számunkra nagyon személyessé a lelki üzenet abban lesz, ha azt tudatosítjuk, hogy ennek a zsoltárnak az örömét, ujjongását, boldog hitvallását maga Jézus is megélte. Ő is ismerte ezt a zsoltárt és ő is tudta, hogy a mennyei Atyának a szabadítása az ő számára is micso-da boldogságot jelent és milyen öröm. S az utolsó vacsorán ennek az örömeben van Jézus. Ezért olvassuk a Lukács evangéliumában nem véletlenül, hogy ő elmondja: „Kívánva kívántam a húsvéti bárányt megenni veletek, mielőtt én szenvednék.” Jézusban ugyanakkor azt látjuk, hogy az isteni nagy szabadítás, kozmikus méretű szabadítás és a nagy új korszak eljövetele Jézusban még mélyebben beteljesedik, hiszen ő maga a Szabadító.

Több evangéliumban is megjegyzi, én a Márk evangéliuma 14. résznek 26. versét idézem csupán ide, amikor azt olvassuk, hogy a páskavacsora közben is ott volt éneklés is. Aztán azt írja, hogy hallél-zsoltárokat énekelve – a 115-118. Zsoltárok lehetnek valószínűleg –, Istent dicsóító zsoltárokat énekelve megy a kertbe Jézus. Mostanában János evangéliumát olvastuk – nem rég fejeztük be –, ahol a győztes királynak a Gecsemáné kertbe való mene-

tele és az ottani események vannak megfogalmazva. A másik három evangéliumnál az, hogy Jézus milyen rettenetes vért verejtékező imádságot kell, hogy mondjon, mert meg kell harcolnia keményen – ez a második gondolatnál jön majd elő jobban – a mennyei Atya előtt, hogy vállal-e mindent a szabadító munkáért.

De Jánosnál a dicső király győzelme, hatalma. Az isteni „én vagyok” szava elhangzik és összeesnek, még Júdás is és az árulóval érkezett ellenfelei, mert az Úr Jézus tudja, hogy milyen az, amikor az Isten, a mennyei Atya szabadító, az ő népét megtartó Úr. Ő maga ez az Isten és ezt a szabadítást viszi végbe. Jézus is a mennyei Atya kedveltje volt, ezért lehetnek az elveszett bűnösök Izrael népe. A Jákókok, ezért lehetnek Izrael.

Te az Úré vagy-e már? Te még Jákób vagy, vagy már Izrael? Jákób – az az Isten nélküli élet. Az Izrael pedig – aki már az Úrral jár. Nem tökéletesen, de kegyelemből él.

Hallottuk vasárnap az igehirdetésben, hogy a mindennapi kenyérré nézve is mennyire lehet bízni Istenben. Az jutott eszembe, hogy még a mindennapi kenyérkérdésnél is van, amikor szabadításra szorul az Úr népe. Mert ha nincs kenyér, az rettenetes. Jézus hány napig nem ehetett kenyeret? Nem tudom, bírnánk-e negyven napig kenyér nélkül, de úgy, hogy semmi mást nem eszünk? Jézus negyven napig nem evett. De ő is átélte a szabadítást, mert bízott a mennyei Atyában és gondoskodtak róla az angyalok.

Nyugodt alvás. Nyugodtan tudsz aludni otthon? Vagy a stressz, a feladatok, a családi problémák azok még az alvást is nyugtalanná teszik, sőt rettenetessé? Amikor átéljük a szabadítást, még abban is látszik, hogy nyugodtan alszunk. Lehet, hogy még be kell venni egy picit altatót, nyugtatót, de már nem kell annyit talán. De az is lehet, hogy teljesen elhagyhattad, mert megszabadított az Úr és nincs többé rémálom. Ilyen példát azért is mondtam ide, hogy a szó legteljesebb értelmében, fizikai valóságában is, de mégis lelki mélységében átélhetjük ezt: „ujjongjanak nyugvó helyökön”.

Ha fölébredek hajnalban, néha azért haragszom az Úrra, hogy miért nem ad inkább nyugodtabb álmot, pedig én könnyen vissza tudok aludni. De amikor egyszer leleplezte Isten, azért ez hogyan lehet, fölébredek és akkor harag van bennem, hogy miért ébredtem föl: – Miért nem adsz, Istenem, nyugodt álmot, hát még ezért is imádkoztam!? – akkor egy éjszakai helyzetben kell megélni az Úr szabadításának a valóságát. A bizalom pedig azt jelenti, hogy: – Köszönöm, Uram, hogy még az álmaim is, az éjszakáim is nyugodtak lehetnek veled.

Pál és Silás a börtönben éjfél körül kezdenek énekelni és utána történt a földrengés, a nagy szabadítás. Mert ők is magasztalták Istent.

Jézusra tekintő hívő nép az Újszövetségben; az Ószövetség népe is Jézusra nézett messiási ígéret alapján; mi pedig már az elvégeztetett váltságmű után nézünk Jézusra, akiben láthatjuk a nagy Szabadítót.

„Dicsérjétek az Urat! Énekeljétek az Úrnak új énekét!” – a szabadítás énekét. Akkor lehet, hogy még, ha könnyeink vannak is, mert éppen gyászolunk, éppen keserű valami, és ez az élethelyzet, de a Jézusra néző hívó ember ilyenkor is mégis a szabadítás örömét éli át: „Örüljétek az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljétek!” A Jézusra tekintő hívó nép még a könnyei között is tud új énekét énekelni. Ez nem megjátszott vigyor, hanem ez az Úrban való öröme, ujjongásnak, boldogságnak a drága hitbeli valósága nemcsak az örök életre nézve, hanem a földi, a boldog földi életre nézve is.

A zsoltárnak az eleje a szabadító Urat dicséri, a második felében pedig kiderül, hogy nemcsak a szabadulás diadalma miatt lehet örvendező hívó nép az ószövetségi nép is. Hanem ugyanez az örvendezés maradjon meg, de benne van, hogy a szabadulásért harcoló Isten népe, a szabadulás diadalmáért harcoló nép.

A 6. verstől kezdődően van ez a téma: „Isten-dicsőítés legyen torkukban, kétélű fegyver kezeikben.” Ha nem lenne ott ez a második megjegyzés – „kétélű fegyver kezeikben” –, akkor még az „Isten-dicsőítés legyen torkukban”, ez lehetne az előző gondolathoz tartozó is, hogy hát igen, Istent dicsőítjük a torkunkkal. De látszik a 6. versben is, hogy itt már arról van szó, hogy megy a harcba az Úr népe az ószövetségi időben is, közben dicsőíti Istenét, „kétélű fegyver kezeikben; hogy bosszút álljanak a pogányokon” – tehát harc. Ez a harc, amikor Isten ítéli az őt támadókat, a királyság ellen lázadókat, csak ebben az ítéletben az ő népe is eszköz.

Ez a zsoltár második felének az üzenete. Isten végérvényes győzelme végbemenetelig harcol is az Úr mindenkori népe. Most a végérvényes győzelem végbemenetele a hangsúlyos. Jézus Krisztus győzött, az ószövetségi nép is tudta, ha az Úr szabadított, az hatalmas győzelem. De amíg nem jön el a végső szabadítás, addig mindig lesznek pogányok, olyan nemzetek, akik támadnak az Úr népére, az Úr ellen. Őket az Úr ítélni fogja. Mi is eszközök leszünk ebben, tehát harcolni kell.

A harcoló egyház képe van ebben a bibliai gondolatban. Harcolni, de a győzelem biztos tudatában. Tényleg ilyen háborús, harci helyzetes kifejezések szerepelnek a második felében a zsoltárnak, de végig ott van, ami a keret: „Dicsérjétek az Urat!” Boldog, ujjongó, Istent dicsőítő, de most harcoló nép. Buzdít a harcra ez a zsoltár, de boldog ujjongással, diadallal. Szent háborúban vívó és szent háborút vívó Isten népe. És ebben a háborúban – ez a szép az egészben – az Isten hadseregének a részeként.

Az egyik kommentáríró így fogalmazta meg, hogy: Isten legyőzhetetlen hadseregének a földi hadteste az ő mindenkori földön élő népe. Hadd mondjam újra, mert ez olyan bátorító: az Isten legyőzhetetlen hadseregének – ebbe beletartoznak például az angyalok is, akik láthatatlanok –, az Isten legyőzhetetlen hadseregének a földi hadteste. Persze a földön is voltak angyalok, meg harcoltak angyalok, ha az Úr így látta jónak, de általában, általános-

ságban, amikor az Úr népe az Úr ügyében az Úr eszközeként harcol, mert ítél az Úr.

Az Ószövetség idején a szó fizikai értelmében is volt többször ilyen. Kettőre hadd utaljak. Amikor a kánaáni népeket ítélte Isten végérvényesen, akkor volt Józsué ideje, és ott valóban a szó fizikai értelmében is voltak nagyon kemény harcok, de a biztos győzelem tudatában. Valamint hadd utaljak Nehémiásra ismét. Nehémiás idejében igazából nem kellett harcolniuk, mert megijedt tőlük az ellenség, csak annyira volt szükség, hogy építkezés közben voltak, akiknek a kezükben harci fegyver is kellett, hogy legyen, illetve voltak, akiknek a kezében csak harci fegyver volt, mert ezzel jelezték, hogy kész vagyunk a harcra, ha kell. De nem kellett.

Amikor az Úr Jézus eljön – azt mondja az Írás –, akkor angyalseregek kíséretében jön ítélni. Ez az utolsó napon, ama napon, az ítélet napján. Természetesen valamilyen módon ekkor is az övéi ott lesznek, mert a Korinthusi 1. levél 6. részében beszél arról az ige, hogy a világot ítéli meg az Úr, még angyalokat is ítélnek. Nagyon titokzatos kijelentések ezek, de Jézus jön ítélni angyalseregek kíséretében.

Az ószövetségi hívő nép fizikai módon is harcolt, az angyalseregek kíséretében érkező dicsőséges Úr hatalmas ítéletet hajt végre. De addig az Újszövetségben nem fizikai harcot vívnak az övéi. Ezt magamnak nagyon mondani kell, főleg, amikor haragszom valakire, akit nagyon is tapasztalok fizikailag. Elég, ha csak a tévében hallom a hangját politikai hirdetésben, számomra nem annyira kedvelt személy talán, és olyankor bosszú van a szívemben, igazságérzetem fáj, szerintem hazugságot hallok megint. Ez a megint szó is jelzi, hogy tudom, hogy sok hazugság elhangzott már a politikában régen is. És ilyenkor én nagyon felizzom belülről. De olyan jó azt olvasni a Római levélben, hogy: „Magatokért bosszút ne álljatok.” De ez nem azt jelenti, hogy: – De jó, Uram, én nem állok bosszút, majd te annál inkább, biztos! – ez bosszú. Nem! A „magatokért bosszút ne álljatok” azt jelenti, hogy bízzam az igazságosan ítélőre, én pedig, ha kell, harcoljak az Úr harcában a 21. században, ilyen politikai körülmények között is.

De ez lelki harc. A lelki harc azt jelenti, hogy lelki fegyverzettel: „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk.” A gonosz emberek, a gonosz hatalmak mögött lehetnek sajnos sátáni erők. A Sátán harcol, próbál mindent megtenni, hogy ne lehessen boldog az Úr népe, de „nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk”, és fegyvereink lelkiek. A Korinthusi 2. levél 10. részének 4-5. versét majd olvassuk el, testvérek, megláthatjuk. Én csak az Efézus 6,12-re szeretnék utalni, ahol szépen bemutatja, hogy kik az ellenség, és utána van, hogy milyen fegyverek vannak. Lelki fegyverek, és ebből az egyik nagyon fontos: a Lélek kardja, amely az Isten igéje. Erről az isteni igéről beszél a Korinthusi 2. levél 10. részében, hogy ez az ige meg tud győzni másokat, akik még ellene vannak az Úrnak.

A Zsidókhoz írt levél 4. rész 12. versében pedig erről az ígéről mondja, hogy kétélű éles kard. Itt a zsoltárban: „kétélű fegyver kezeikben” – a szó fizikai értelmében is. Az újszövetségi népnek pedig a szó lelki életében: mi csoda fegyver a kétélű éles kard, az Isten ígéje! Megdöbbentő, hogy erre az ígére utal a Jelenések 12,11-ben, mikor azt mondja, hogy még a Sátánt is legyőzött ellenségként tekinthetik az Úrei még akkor is, hogyha lehet, hogy meghalniuk kellett, mártírhalált halniuk. De a Sátán is legyőzött ellenség, mert az övéi tanúbizonyságot tettek éppen a mártírhalálukkal is, és így győzött az Úr általuk és így ítélte az Úr.

A Károli Bibliában itt a 6. versnél van egy jegyzet: Krónikák 2. könyve 20. rész 19-23. versei. Ez az a történet, amikor Jósafát idejében hatalmas ellenség tört be Júdába. Még a király is retteg, mindenki retteg, mint annak idején Ezékiás és az ő csapata. És a próféta föláll és elmondja, hogy: nem kell félnetek, majd az Úr győzelmet ad. Most lerövidítve hadd mondjam el a történetet: másnap a király a hadsereggel kimegy a harctérre és beszél a vezetőkkel, és az énekeseket állítják előre, a frontvonalra, utánuk jönnek a harcoló katonák. És olyan bátorító abban a kijelentésben, hogy abban a pillanatban, amikor az énekesek elkezdik dicsőíteni Istent, az Úr ellenségeskedést támaszt a különböző nemzetiségű ellenség között és gyakorlatilag egymást pusztítják el. Semmit nem kell harcolni Jósafátnak és a hadseregnek, mert az Úr győzelmet aratott.

Ószövetségi időben a szó fizikai értelmében fegyverekkel kellett kimeni, de mégis minősítetten nagyon nagy szabadítást adott nekik az Úr. Meni kellett harcolni, csak nem kellett harcolni. Ezt nekünk nehéz elhinni az Újszövetségben, hogy harcolnom kell, de mégsem én harcolok, hanem az Úr harcol. Akkor lehet, hogy csak fölállok a harcra, de a többit az Úr végzi. Ma is munkálkodik így az Úr.

Hogyan tudta az Úr Jézus megmenteni Sault, aki Pál is? Mert a damaszki úton, amikor megjelent neki, megtért. De nagyon érdekes, hogy amikor bizonyosságot tesz Pál a megtéréséről, az Úrral való járásáról, az egyik bizonyágtételében a három közül, mégiscsak megemlíti, hogy ő ott volt, amikor kivégezték Istvánt, az első vértanúját az újszövetségi népnek. Csak motoszka valami Pálban/Saulban Istvánt látva, ahogy őt kivégezték, ahogy ő meghalt. Az apostolban az ösztöke munkálkodott – erre Jézus utalt is a megtérése eseményénél. Annyi csupán, hogy István volt az első mártír halott. Képvisele az Urat, harcolt mindhalálig. És ebben a harcban Isten valakinek megmutatta, aki akkor még ellenség volt – nagyon sokáig még mindig ellenség, sőt egyre mélyebben ellenséges –, de az Úr meggyőzte. Mert vagy elvesznek a pogányok, a hatalmak, mert megítéli őket az Úr, végérvényesen és örökre elkárhoznak, de az is lehet, hogy az Úr megmenti őket, mert van erre az Úrnak hatalma és kegyelme. Ezért mondja nekünk, újszövetségi népnek: ne mi akarjuk az ítéletet végrehajtani, bizzuk az igazságosan ítélőre. Az Úr tudja, hogy kit hogyan ítéljen, ha kell.

Jézusnak a kereszthalála, a kereszten aratott győzelme, szabadítása a legellenségesebb bűnös számára is micsoda szabadító kegyelmet képvisel: bárki bármikor az Úré lehet. Mered-e ezt hinni? Ha még nem vagy az Úré – hadd mondjam így egyszerűen –, még te is az Úré lehetsz. Te is elfogadhatod az Úr kegyelmét és nem kell elveszned mindörökre. Jézus nélkül nincs szabadítás és nincs szabadulás. Az Úr Jézussal még a bajok, nehézségek között is tapasztalhatja az Úrban bízó, hogy: „Dicsérjétek az Urat!”

Így fejezi be az utolsó versben: „Dicsőség ez az ő minden kegyeltjére!” Megdicsőítette Isten az ő szabadításával a szenvedőket, a nyomorultakat, de ebben a második gondolatban is ott van: miközben részesei vagyunk az Úr ítéletében eszközökként az ő munkájának, „Dicsőség ez az ő minden kegyeltjére!”, minden szentjére. Amikor Isten ítéli azokat, akik ellenségek maradnak mindvégig, közben dicsőíti, felmagasztalja az övéit. Az övéit felmagasztalja a kegyelemben, a szabadulásban. De hogyha mi harcolunk az Úr ügyében a biztos győzelem tudatában és amikor az Úr ezt a harcot befejezi végérvényesen, akkor mégiscsak tapasztaljuk majd – remélem, velem együtt tapasztaljátok ti is –, milyen az, amikor az Úr végső győzelmet aratott és ebben mi is részesei voltunk az ő munkájának.

Jézus mindvégig elvégzett mindent tökéletesen. Ő így aratott győzelmet. És tetszik az Úrnak, hogy az övéin keresztül, a benne bízókön keresztül ezt a győzelmét tovább viszi mindvégig. Jézus eljövetelekor lesz ez teljesen nyilvánvaló. Ezért kellett az elején azt mondani: Isten szabadítása valósággal is meg ígéretképpen is. Az ószövetségi hívő népnek is volt, ami ígéret volt. És nekünk is sok minden még csupán talán ígéret, de a személyes életünkben, a családi életben, a gyülekezeti munkában, életben is tapasztalhatjuk: „Dicsőség ez az ő minden kegyeltjére!”

Az ő szentjei tapasztalják az Úr szabadításának, győzelmének az erejét, dicséretét, dicsőségét. Jézus igazsága, szentsége, dicsősége ragyog fel az övéi életében. Ezért fontos: „Dicsérjétek az Urat!” Nem minket kell dicsérni, mi az Urat dicsérjük. De ez az Úr, akit mi dicsérünk – halleluja! –, ez az Úr mégis meg akarja dicsőíteni az ő nevét, az ő személyét, Jézus Krisztust az övéi életében.

Ebben a zsoltárban tehát a szabadulás diadalma miatt ujjongó, boldog, örvendező Isten népe, de a szabadulás diadalmáért harcoló Isten népe is felragyog az üzenetben. Mind a kettő igaz lehet ránk. De ne felejtsük el: a harcoló Isten népe azt jelenti, hogy lehetnek harcok, de ez az Úr harca és mi ebben veszünk részt.

Segítsen benneteket, engem is, Isten ezt a harcot győzelmesen bírni, ahogy annyi sok hithős tette, és ebben a harcban dicsőítsük az Urat, mondjunk neki halleluját.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, hogyha magunkra tekintünk, a bukásainkra, akkor annyira szégyelljük magunkat és lenne miért újra meg újra kérni, hogy szabadíts. De köszönjük, hogy te előre ígérted szabadításodat, Jézusban ki is jelentetted, és azt is, hogy ezt elvégzed.

Köszönjük, hogy még veszett csaták után is tudhatjuk: mégiscsak te vagy a győztes. De bocsásd meg, Urunk, amikor nem harcoltunk győztesen.

Arra kérünk, hadd legyen a szánkon, szívünkben mindig őszinte a halleluja: „Dicsérjétek az Urat!” Könyörülj rajtunk, hogy imádságainkban is ez mutakozzon meg. Segíts, hogy először dicsőítsünk téged, azután jöjjenek a kérések, a szabadulásért való könyörgés másokért is.

Köszönjük, hogyha ilyen királynak, ilyen népedet teremtő, alkotó Úrnak látunk, tartunk, akkor valóban betöltheti a lelkünket ennek az öröme, ujjongása. Hogy ez hitben a miénk lehet.

Ha bárki van közöttünk, aki még nem tartozik a te népedhez, köszönjük, Urunk, hogy ma is hívod magadhoz. Áldunk, hogy bármilyen lelki mélységből is te szabadítani tudsz bárkit.

Könyörgünk azokért, akik nélküled élve nem tudnak nyugodtan pihenni. Mentse meg őket időben.

Imádkozunk azokért, akik félnek, mert szenvedniük kell a te nevedért, erősítsd őket kegyelmeddel.

Köszönjük, Urunk, hogy a gyülekezet közösségében mi mindig örvendezhetünk, boldogok lehetünk, hiszen itt vagy és a te igéd szól. Szeretnénk ezt a te igédet képviselni a magunk környezetében.

És segíts, hogy imádságban is hadd tudjunk mi harcolni, ha kell. Hűséggel, kitartóan, türelmesen.

Imádkozunk azért, adj a kárpátaljai magyaroknak, az ott élő lelki testvéreinknek megoldást. Bárcsak az ottani választások után valami megmozdulhatna a béke felé, mi ezt kérjük. Köszönjük, hogy te Ura vagy most is a hatalmasságoknak, de addig is adj a mi ottani testvéreinknek is békés várakozást terád.

És imádkozunk vezetőinkért. Kérünk arra, hogy most a választások miatti kampányidőszakban ne a hazugság, hanem az igazság ragyogjon fel a híradásokban is.

Bocsásd meg, hogy a mi népünk annyira tud téged káromolni és hazudni. De mi szeretnénk, Urunk, áldani, dicsőíteni és igazságot képviselni.

És kérünk, hogy most a csendben elmondott imádságunkat is hallgass meg Jézus érdeméért.

Ámen.

658

Mindig velem, Uram

✂ Kecskeméti Ferenc
(Gyermek-lant, 1883)

🎵 Gebhardt, E. (1832-1899)

Min - dig ve - lem, U - ram, min - dig ve - lem,
Nem mond - tad - é, U - ram, hí - ve - id - nek:

Még ha nem lát - hat is gyar - ló sze - mem.
„Szent - lel - kem lak - ni fog ti - ben - ne - tek.”

A - zért ez é - ne - kem: Vé - lem van Is - te - nem,
Temp - lo - mod - dá en - gem tégy hát, és légy ve - lem,

Vé - lem van Is - te - nem, min - dig ve - lem.
Tégy hát, és légy ve - lem, min - dig ve - lem.

3. Megfeszítve Veled, új életben
Élek most, nem, nem én, Te élsz bennem.
Hit által élek már, mert Jézus vélem jár,
Mert Jézus vélem jár, énvélem jár.
4. Kétség és gond között s bánatimban
Elrejtve nyugszom én karjaidban.
Nappal s bús éjjelen az Úr mindig velem,
Az Úr mindig velem, mindig velem.